

[Aksel Larsen.]

130 mill. kr. er landbrugseksport, svulme op til at blive milliarder.

Jeg anser det ikke for en mulighed, at Danmark i den givne situation kan stå alene. Jeg anser det for en ulykke, hvis vi siger ja til de seks, og derfor kan jeg ikke se andet, end at vi er nødt til i princippet at sige ja til de syv og forbeholde os vor endelige stillingtagen, til vi ser, hvordan traktaten bliver.

Jeg var naturligvis forberedt på, at jeg ville få at vide — og det er egentlig befriende, at det kan blive sagt et sted, hvor man kan svare på det — at nu har jeg medansvar for de told- og prisforhøjelser og den kæmpemæssige arbejdsløshed, der kommer. Jeg tager gerne medansvaret for de toldforhøjelser, der bliver en uomgængelig nødvendighed, hvis vi skal gøre det, som igen er en uomgængelig nødvendighed: sige ja til de syv. Jeg tror ikke, at det vil medføre alvorlige prisforhøjelser. Jeg opfordrer naturligvis regeringen til at være opmærksom på, at det ikke på nogen måde medfører uberettigede prisforhøjelser, men jeg tror ikke, at en ajourføring af vore toldsatser, som derefter skal aftrappes nedefter igennem 10 år, vil få alvorlige følger for priserne herhjemme. Jeg ved blot, at hvis vi ikke vælger den vej, får vi arbejdsløshed herhjemme, så det forslår noget, og det vil jeg ikke være med til at tage ansvaret for.

Ja, jeg står med en del eksemplarer af Land og Folk her. Jeg kan nævne et andet eksempel. Det er vist i dag, man siger, at det er efter ordre eller efter krav fra industrien, regeringen vil komme med toldforhøjelser. Jeg er i hvert fald så vel orienteret — og det troede jeg hver eneste, der beskæftiger sig med politik i dette land, var — så jeg i lang tid har vidst, at hvis der blev tale om at sige ja til de syv, vil en revision af toldtarifferne blive nødvendig, uanset om Industrirådet ønskede det eller var modstander af det. Jeg ved godt, at Industrirådet har fremsat ønsker herom, men jeg ved også, at regeringen havde planer herom, før Industrirådet fik lejlighed til at udtale sig. Men Land og Folk, som orienterer sine læsere på en besynderlig måde, fortæller, at hvis ikke Industrirådet havde forlangt det, havde regeringen aldrig

fundet på, at vi skulle have en revision af toldtarifferne.

Ja, så siger det ærede medlem hr. Fuglsang, at han kan med større ret stille spørgsmål til mig, end jeg kan stille spørgsmål til ham. Det kan jeg ikke indse. Det ærede medlem hr. Fuglsang har som ordfører for sit parti her gjort sig til talsmand for, at Danmark skulle stå alene, gjort sig til talsmand for, som det fremgår af et opråb fra den kommunistiske folketingsgruppe, der var offentliggjort i Land og Folk lørdag den 20. juni, at Danmark er stort og stærkt nok til at stå alene. Så må det være berettiget at spørge: hvad bygger man den opfattelse på, at Danmark i den givne situation kan tillade sig at stå alene? Jeg har spurgt. Jeg har intet svar fået. Jeg har derimod svaret på det, det ærede medlem interesserer sig for. Jeg har svaret, at jeg er absolut overbevist, og hvis tiden tillod det og jeg anså det for nødvendigt, kunne jeg fremføre beviser; men det er nu engang ikke nødvendigt at bevise, at solen fortrinsvis skinner om dagen og ikke om natten, det er notorisk, det ved alle mennesker. Jeg kunne, hvis jeg ville, godt komme med en langt mere udførlig argumentation for, at hvis vi i den givne situation siger nej til de syv på mandag, kommer vi i alvorlige økonomiske vanskeligheder; de vil blive store for landbruget, de vil blive store for industrien og de vil medføre en meget, meget alvorlig arbejdsløshed. Det er en væsentlig grund til, at jeg tager den stilling, jeg tager. Hold op med det dér med, at nu er Aksel Larsen blevet tilhænger af England og England er dog en imperialistisk magt. Kan vi da ikke handle med dem? Er det en forbrydelse at ville handle med England eller med andre stater? Jeg har aldrig nogen sinde — og så kan det ærede medlem gå over og grave frem alle de årgange af Rigsdagstidende han vil — talt for, at vi skulle afbryde handelen med England eller andre kapitalistiske lande. Men det må vel være tilladt mig at være en lille smule demagogisk. Når Sovjetunionen er så ivrig for at få størst mulig samhandel med både England og Amerika — og Amerikas Forenede Stater er dog vel også et kapitalistisk foretagende — så kan det vel ikke være en så forfærdelig forbrydelse, at